

Buenos Aires, 28 de Febreiro de 1978.

Sr. D. Ricardo García Suárez

Vigo

Querido Ricardo:

Estou en débeda con todos os amigos, especialmente contigo a quen teño que agradecer algunhas das xornadas mais fermosas de Galicia, por todas as tuas atencións persoais e polos traballos que me adicaches, entre eles ese xicia de monografía manuscrita que constitúe unha das obras de arte mais orixinais da Galicia de hoxe. Gostaríame moito que pintases, mais este traballo teu, o mesmo que a carpeta que se publicou en Edicións do Castro, son ben representativas do teu talento e arte. Non embargantes, tes que pintar. Debes facelo porque Galicia necesita das xentes que poidan dar unha nota de galeguidade no seu arte deducindo a súa diferenciación do propio espírito de cada artista seu.

Eu comezo novamente a traballar, sintome absolutamente soio. Lémbrome de vos, de Del Riego, de ti, de Dieste, de Domingo, de Piñeiro e de Dónega... Penso que os meus soños nados aquí en Buenos Aires, de crear pequenas obras que axudasen a trocar Galicia nun centro cultural serio na península, malográronse. As que se fixeron convertíronse en afiches, en carteles, ou están camiño de se trocar en eso. Mais non quero falar desto. Agora, de Galicia, non teño mais noticias, non sei si está actuando algunha Xunta de Galicia ou non. Si se puxeron de acordo na súa composición. Si o pobo está contento coa súa pre-autonomía. E aquí ~~non~~ non se sabe nada. Soio se sabe dos actos de violencia, e, aparte de Madrid, de Catalunya e Euzkadi. Faría falla estudar a constitución dunha axencia de información que servise ás colectividades de emigrantes e aos grandes xornaes donde residen éstos. As xentes sorpréndense moito de saber que o goberno concedeu a preautonomía a Galicia. Eu xa non teño mais azos pra proieitar nada, non embargantes penso que sería relativamente fácil creala.

Supoño que aínda en inverno gozaredes do mar aberto, das vagas e das tormentas, na vosa espléndida casa da costa. Nos temos fronte as nosas fiestras o espectáculo do Rio da Plata, cambiante de cores, unhas veces coor terra e outras violeta ou azur, e dun ceo outo e moi estrelecido.

Mais, tanto Maruja como eu, sentimos nostalxia de aquel anaco de océano que vemos dende as nbsas fiestras de A Coruña.

Unha gran aperta para Mimi, pra ti e os vosos fillos de Maruja e miña.

Dr. D. Ricardo García Suárez

Vigo

Querido Ricardo:

Estou en débeda con todos amigos, especialmente contigo e quen teño que agradecer algunhas das xornadas mais fermosas de Galicia, por todas as tuas atencións persoais e polos traballos que me adicabas, entre eles as xois de monografía manuscrita que consistían unhas das obras de arte mais orixinais de Galicia de hoxe. Gostaríame moito que pintases, mais este traballo teu, o mesmo que a carpeta que se publicou en Galicia de Castro, non son representacións do teu talento e arte. Non embarzantes, tes que pintar. Debes facelo porque Galicia necesita das xentes que podan dar unha nota de calidade no seu arte deducindo a súa diferenciación do propio espírito de cada artista seu.

Eu comezo novamente a traballar, alí comezo absolutamente no tempo de vos, de Del Riego, de ti, de Dieste, de Domingo, de Ribeiro e de Dónaga... Penso que os meus anos nacidos aquí en Buenos Aires, de creacións obras que axudases a traer Galicia nun centro cultural certo na península, malograronse. As que se fixeron convertéronse en afiches, en cartelas, ou están camiño de se traer en eso. Mais non quero falar de esto. Agora, de Galicia, non teño mais noticias, non sei se está actuando algunhas Xuntas de Galicia ou non. Si se puxeron de acordo na súa composición. Si o pobo está contento cos seus pre-autónomos. Riquí axi non se sabe nada. Se se sabe dos actos de violencia, e parte de Madrid, de Galicia e Euzkadi. Para falta estudar a constitución dunha xencia de información que servise ás colectividade de emigrantes e aos grandes xornais donde residen estes. As xentes sorprendense moito de saber que o goberno concedeu a presidencia de Galicia. Eu xa non teño mais esas pre-proletas nada, non embarzantes que que seña relativamente fácil creala.

Supoño que aínda en inverno corremos de mar aberto, das veigas e das tormentas, na vosa espléndida casa de costa. Nos temos fronte a nosas fiestras o espectáculo do Río de Plata, campante de cores, unhas veigas coas torres e outras vietas ou axi, e ún cas onto e moi entrecaladas.